

Wagga liigi, põletas tiivad ärra, ja kuis
kus otsekohhe tulle sisse. Nenda leidis
ta siin surma, mis ta ni wagga kartis,
ühjast rõmust otse joobnud läks ta hõletu-
maks, ei arwand suggu rahjo ennast
tullewad ja sai äkliste hirmsa kibbeda otse
lätte.

Sest juttust saab inimenne palju
head mõistma. Jagas ellopõlwes, ig-
gas ellokohhas on inimeses oma häd-
da ja oma mure jäetud ja ei selle ürrikesse
ello sees olle ükski sest üsna ilma. Ei
seäl jures olle muud nou anda, kui et tar-
gaste, ja nenda kui mõistlikul inimes-
es sünnib, iggaüks isse enmast häd-
da eest
ratsub hoida, tedda, kui ta peale tuleb,
jouds mõda wähhendada ja mitte tühia
laebamisest ja nurisemisest läbbi tedda su-
re.

ramaks ei tõsta. Iggaühhel on oma
koorm, mis teine wähhast ei tunne ja
teema asemel kooni ei jouaks lenda.
Küllab seäst mõtles pääsesel ja õmbli-
kul ei ühtegi waewa ollewad, agaa ei
neil olle ka isse waenlased, kes neid jälle
takka kiusawad? —

Ka woiw iggaüks sest juttust mõista,
et se ei kõlba, et inimenne oma pärris
asest ja kohta, mis temmal seätud on,
wollatumal kombel mähajättab, ja jän-
nese linna lähheb, mõtteldes, et teises
paikas parrem lugu on. Seäsel on se
algmisest lodud, et ta ones taewa al-
peab lendama. Süiski jättis sedda ello
mahha, ja otis karsa lautas ja moisa
toas parremat asest ja suremat rahho.
Wagga kas leidis? — Woi ka! —

Eug.